

dringsforslaget Nr. 19 til § 35, og de angaa jo et af Hovedpunkterne i Loven. Mindretallet kan ikke andet end beklage, at Flertallet paa disse to vigtige Punkter har gjort et ret bethdeligt Tilbagestrid, idet Flertallet nemlig foreslaar, at der skal gaa 5 Aar hen, i Stedet for at Lovforslaget, saaledes som det blev vedtaget ved anden Behandling, bestemte, at der kun skulde gaa 2 Aar hen, førend Kommunalbestyrelsen skulde eftergive Fattighjælpen. Endvidere stod der i Lovforslaget, saaledes som det blev vedtaget ved anden Behandling, at Kommunalbestyrelsen til enhver Tid havde Frihed til at eftergive Fattighjælpen. De Underændringsforslag, som Mindretallet har stillet, gaa nu ud paa at føre Ændringsforslaget i saa Henseende tilbage til den Skikkelse, Lovforslaget fik ved 2den Behandling. Jeg tror ikke, at Mindretallet kan tillægge de Grunde, den ærede Ordfører gav for at gøre dette Tilbagestrid, nogen synkelig Bægt. Det er Grunde, som vi ganske vist for have hørt fra en anden Side end den, som den ærede Ordfører i det mindste hidtil har hørt til. Vi have nemlig ofte hørt disse Grunde fra Højre, at det kunde ikke lade sig gøre, de maatte have holdt sig tilstrækkelig lang Tid. Den ærede Ordfører har hidtil ment, at to eller endog et Aar var tilstrækkelig lang Tid. Det kan ikke andet end forundre lidt, at den ærede Ordfører nu mener, at 5 Aar er det ringeste Mæremaal, der kan sættes, førend Kommunalbestyrelsen skal eftergive Fattigunderstøttelsen. Endvidere kan Mindretallet heller ikke tillægge det nogen Bægt, at et enkelt Sogneraad, saaledes som den ærede Ordfører omtalte, kunde have misbrugt den Ret, Sogneraadene nu have til at eftergive Fattighjælpen. Der er naturligvis ingen som helst Bestemmelse, uden at den kan misbruges, men et saadant enkelt Tilfælde af Misbrug, forekommer det i det mindste mig, kan ikke være bestemmende, naar man skal affatte en Lov. Dernæst har Mindretallet stillet 3 Ændringsforslag til § 41, som vedrøre selve Lovforslaget, nemlig dets Straffebestemmelser. Som ærede Medlemmer ville se, gaar Lovforslaget, som det blev vedtaget ved anden Behandling, ud paa, at Fattigbestyrelsen kan idømme de fattige Straf af indtil 6 Maanedes eller blandt andet med Samthkke af Politimesteren og i Kjøbenhavn Politidirektøren. Ved nøjere Overvejelse er Mindretallet kommet til det Resultat, at det maasse vilde være at lægge en temmelig stor Myndighed i Fattigbestyrelsens Haand, og den anden Ændring, Mindretallet har stillet til 2det Stykke, gaar derfor ud

paa, at den egentlig bestemmende Myndighed skal lægges i Politiets Haand. Ærede Medlemmer ville let se, at Forskellen mellem vort Ændringsforslag og Lovforslagets § 41 er den, at medens det efter Lovforslaget er Fattigbestyrelsen, som har det egentlige Ansvar for den Straf, som idømmes de fattige, saa vil jo, hvis vort Ændringsforslag vedtages, det egentlige Ansvar komme til at ligge der, hvor vi synes, at Ansvaret for Straffen i det hele bør ligge, nemlig hos Politimyndigheden. Det sidste af de Ændringsforslag, vi have stillet til § 41, gaar ud paa at udelade den bekendte Spændetrøje. Mindretallet har nemlig, siden Lovforslaget blev vedtaget ved anden Behandling, undersøgt denne Sag nøjere, og har navnlig haft sin Opmærksomhed henvendt paa Arrestreglementet af 7de Maj 1846 B. § 12. Deraf fremgaar, som maasse mange ærede Medlemmer ikke have været opmærksomme paa, at det er tilladt at anvende Spændetrøjen i Arresten. Mindretallet mener, at der bør dog være en Forskel paa den Maade, hvorpaa de fattige behandles, selv om de ere anbragte i Tvangsarbejdsanstalter, og den Maade, hvorpaa Arrestanten behandles; men Mindretallets Mening er selvfølgelig ikke den, at man absolut skal forbyde Brugen af Spændetrøje. Det er en Selvfølge, at naar Folk blive affindige, naar de blive ganske ustyrlige og maasse endog livsfarlige for deres Omgivelser, vil enhver, enten det er en Fattigbestyrelse eller hvilken som helst anden, være berettiget til at lægge Spændetrøje paa saadanne Personer. Det, Mindretallet tilsigter ved sin Ændring, er kun dette, at man ikke bør give Lov til at benytte Spændetrøjen som en Straf i Analogi med forporlig Røvelse og den Slags Ting overfor dem, der ere indsatte i en Tvangsarbejdsanstalt.

Vort næste Ændringsforslag, Nr. 29, er et Underændringsforslag, som gaar ud paa at lade det næstsidste Stykke af Flertallets Ændringsforslag Nr. 28 til § 44 udgaa. Ærede Medlemmer ville se, at dette hænger sammen med Mindretallets Stilling til § 71. Det, vi særlig tilsigte ved Underændringsforslaget Nr. 29 er, at Bestemmelsen om fri Væge o. s. v. ikke bliver sat ind, om jeg saa maa sige, i en Krog af Loven. Det forekommer Mindretallet, at denne Bestemmelse er den allerbetændningsfuldste i hele Fattigloven, og at det derfor er mindre passende, at den anbringes paa denne Maade. S og for sig har det jo ikke noget overordentlig Betændning, hvor noget saadant faar, men vi mene dog, at det er langt bedre, at Bestemmelsen faar som Slutten